

(Политика, 06.03.2009)

Последњих дана „Политика” објављује текстове који уношењем вредносне конфузије контаминирају медијску климу – неспорно нарушавајући углед овог листа. Превасходно, мислим на примитивно-хушкачки испад [„Крупно светски”](#) Борисава Ђорђевића објављен 26. фебруара, потом и његов логичан, евроскептицистички наставак насловљен [„Пометња у чоколадном царству”](#) Ђорђа Вукадиновића у „Политици” од 3. марта.

Доколичарска наклапања Б. Ђорђевића о томе како му се „згадила политика коју воде светски политичари и коју ова наша шуњавчад слепо следе, убијајући при том оно мало преосталог српског поноса ни идентитета”, наравно, нису новост. Такође, ни позната лупетања о „Соросу који потпомогнут домаћим издајницима отима равницу” ни идентификација тих „издајника”, који су му се указали у облику „банде пљачкаша, разбојника, издајника, наркомана, лопурди, џепароша, шибицара, навучених шилероваца и остале жгадије...”. Нису новост дискриминишућа, хомофобична наклапањима о „педерима који ће завладати светом”, итд. итд.... Ова маргинална појава свакако не заслужује оволику пажњу – и све наведено не би представљало проблем да су Ђорђевићева указанија објављена на неком другом месту. У „Куриру”, рецимо, овај опскурни лик био би у свом логичном, природном окружењу. Од „Политике”, међутим, очекује се нешто више, ако ништа друго барем привид нивоа примереног традицији листа.

Од Ђорђевићевих визија, свакако, опаснија су умосочињенија двојца Вукадиновић–Антонић, односно њихов мисионарски рад на релативизовању и изједначавању „различитих екстремизама”, где се по правилу изједначавају: неонацисти и антифашисти, радикали и либерали, они који прекидају трибине с онима чије су трибине прекинуте... У последњем наставку ове тугаљиве серије насловљеном „Пометња у чоколадном царству”, полурасистички испад повезан са бојом коже председника Обама из наслова текста засењен је Вукадиновићевом визијом пропасти новог светског поретка, САД, ЕУ и остале „империјалистичке банде”. Наравно, стил и приступ Вукадиновића и Ђорђевића не могу да се пореде – овај други интелегентнији је и опаснији. Тако и свој (полу)расистички испад, Вукадиновић наизглед невешто, скрива

под плаштом квазинаивности цитирајући дечију песмицу о кућама од чоколаде. Праве намере овог евроскептика по вокацији, а аналитичара по задатку крију се, наравно, у констатацији како се: „у Србији запатио један необичан сој еврофанатика који више воле Унију више него тату и маму – а о држави и отаџбини да и не говоримо!”. Језички проблематична конструкција: „више воле Унију више него тату и маму”, са двоструком употребом придева више, у функцији је, дакако, Вукадиновићевог „поентирања” патетичном упитаношћу: „да ли ће и када једном и Срби схватити да им је груба српска кошуља ипак ближа од европског капута?”

Ако је понеко и у стању да наведено подведе под категорију плурализма мишљења –овременој парафрази познате Цедунгове крилатице „Нека цвета хиљаду цветова” – „Политика” то не би смела да чини. Уступањем простора оваквим облицима квазипатриотизма и говору мржње, и најстарији дневни лист у земљи, нажалост, опет постаје покровитељ оног митоманства, изолационизма и примитивизма који већ два века јесу препрека самодефинисању Србије као модерног, еманципованог, пристојног, грађанског друштва. У ком ће појединац бити важнији од нације, где ће друштво бити испред државе, а светиња живота испред квазипатриотских мантри. Стога би уредништво, као гест поштовања – како према јавности, тако и традицији самог листа – након ових испада требало најозбиљније да размотри могућност укидања гостопримства наведеним колумнистима. У том контексту подсећам да је још у Старој Грчкој речено: како добар обућар има велику одговорност зато што он, поред тога што треба да прави добре ципеле, треба да прави и доброг грађанина! Ово итекако важи за медије. Посебно за оне у државној својини.